

Rok uplynul, ale kde jsou slibované drony?

cs.topwar.ru/212536-god-proshel-a-gde-obeschannye-bespilotniki.html

Roman Skomorochov

12. března 2023

Proto miluji naše lidi (ministerstvo obrany, Rostec, Roskosmos, Kalašnikov) – je to pro jasné ovládání ruského jazyka a sebevědomí. Budoucnost je naše všechno! "Brzy dostane armáda tisíce." drony!", „Údolní stanice Abalon bude hotová do konce roku!“, „Rostec vytvoří vrtulník pro zemědělství založený na Ka-226T“ a tak dále až do dalšího lunárního milníku.

O novém танки, samohybná děla a letadla - no, doufám, že mi rozumíte, milí čtenáři. Všechno bude, protože vše je vyvinuto, vynalezeno a zvládnuto. Ale poté. Do roku 2025, 2030 a podobně. Když už všichni zapomněli na sliby.

Máme tady rok od startu SVO

Od samého začátku se jen sypaly stížnosti na nedostatek dronů v jednotkách. Že Ukrajinci se svými vrtulníky jednoduše anulují všechny pokusy o přesun a přeskupení a sledují každý krok.

Ukrajinská zařízení jednoduše chytře korigovala práci svého dělostřelectva a v důsledku toho ruská armáda zcela ztratila veškerou výhodu v kmenech, vytvořených zpočátku tak obtížně.

K čemu vlastně taková výhoda je, když baterie detekované z vrtulníků okamžitě létají „Hymary“, které jsou velmi přesné?

Skutečná situace byla v roce 1941, kdy přijíždí „Rama“ a začíná ostřelování. Jen místo „Rama“ se nad našimi pozicemi vznáší dron, téměř neviditelný a neslyšitelný, a dělá svou práci. Miny létají, granáty létají, létají docela přesně.

A na naší straně, pokud existují drony, pak je jejich používání také problém. Mnozí z vás pravděpodobně viděli video, jak se náš operátor UAV snaží varovat posádku tanku, který směřoval do přepadu. Ale běda, komunikace v naší armádě je ještě větší problém než drony, protože tank skončil s RPG na palubě. Ale v tom případě jsme měli alespoň štěstí, krátká vzdálenost a rychlé tempo tanku vedly k ricochetu.

Velení armády mezitím vytrvale, hodně bouřlivého potlesku, opakuje, že „máme dost bezpilotních prostředků, máme vše zajištěno“ a tak dále.

No, každý už ví, jak je u nás „každý zajištěn“. Jak kvetou a vzkvétají obchody, které prodávají normální vybavení a uniformy.

Ale to se teď bavíme o dronech.

Bohužel všechny sliby našich státních korporací se ukázaly jako prázdná slova. Rok jsme neviděli jediné domácí zařízení, které by mohlo jít do série a poskytovat pomoc vojákům.

Ani jeden.

A o rok později všichni vidíme: zásobování armády vrtulníky spočívá pouze na dobrovolnících. A nadšenci do jejich práce jako Andrey „Murza“, denní i noční obnovování „unavených“ zařízení, vracející jednotkám operačně-taktické vidění.

Kde jsou domácí drony, kromě čínských, které se opakovaně pokoušely vydávat za „svůj vývoj“? Ne.

Kde jsou školicí skupiny, které mají připravovat a školit operátory? Ne. Přesněji jsou, ale soukromě a za peníze. Od 50 tisíc - a jste hotový operátor UAV s „certifikátem zavedeného formuláře“.

Mimochodem, otázka zní - kdo založil vzor certifikátu? Kdo vypracoval a schválil povinný školicí kurz? Které ministerstvo má tyto záležitosti na starosti?

Stovky otázek. Když se nad tím zamyslíte, tak v útrobách ministerstva obrany se práce prostě musela vrátit.

Kromě zajištění výroby bezpilotních letounů domácího designu a domácí montáže namísto přelakovaných íránských nebo čínských musely kanceláře pracovat na horách dokumentace:

- personální obsazení a obsazení skupin UAV;
- odpovědnost každého člena skupiny;
- technická, finanční a jiná podpora pro každou skupinu;
- poskytování komunikace.

Personální struktura nebyla vyvinuta. Drony obsluhují ti, kteří je mají nebo mají dovednosti. A tito lidé mohou zastávat jakékoli funkce: řidiči, střelci, velitelé. Kdo ví jak a přizpůsobí se. Hlavní jsou problémy pro jednotku ryze osobního charakteru. Pravda, nedávno ministerstvo obrany milostivě umožnilo mobilizovaným nést jejich osobní vrtulníky.

A samozřejmě poruchy, poruchy - vše je na bedrech dobrovolných operátorů, kteří řeší všechny problémy, které nevyhnutelně vznikají při provozu UAV.

Neexistuje žádná pravidelná struktura - není nic. Neexistují žádná vozidla, která by dopravila posádky UAV na místa startu. Na vytěžené vozy nejsou náhradní díly a pohonné hmoty a maziva. Žádná komunikace, žádné signalizátory, žádné vysílačky. Nejsou zde však žádná rádia. Neexistují technici, kteří by celou tuto ekonomiku opravili.

A - velmi důležité - nejsou tam žádní zbrojaři.

Koho to zajímá, pro mě není vůbec tajemstvím, že masové příkazy vyšších orgánů „za každou cenu zorganizovat a začít shazovat“ stejný VOG-25 na nepřítele poté, co to Ukrajinci začali hromadně dělat.

Vyhodil hodně? Ne, moc ne. Už jen kvůli municí pro ně drony, které zlaté ruce řemeslníků vybavených závěsnými systémy a naučenými resetovat, jsou ručně a individuálně vyráběny opět dobrovolníky. Ano, a "Maviks" na to nejsou přizpůsobeni, jen marně přenášeli zařízení, která jsou v naší době drahá.

Pro drony není munice. Je smutné vidět video záběry ukrajinského operátora Mazay, který je zásobován ocasy v krabicích a který má tříštivou, vysoce výbušnou a kumulativní municí. Navíc v množství, které hovoří o jednoznačně řadové výrobě.

Proč nemáme tohle? Ale to prostě nikdo na ministerstvu obrany nepotřebuje.

Vše je velmi jednoduché: proč se namáhat prací, protože vývoj dokumentace skutečně zabere stovky, ne-li tisíce hodin.

Existují vrtulníky? Jíst. Létat? Létají. Mají prospěch? Přinést. Tak proč se obtěžovat? A na nábřeží Frunzenskaya to nehodlali udělat - namáhat se. Koneckonců, ve skutečnosti byl problém s UAV částečně vyřešen, aniž by se utratil jediný cent z rozpočtu! To vše na úkor občanů Ruska.

Když tedy vidíme záběry úspěšného útoku dronů na živou sílu a techniku Ozbrojených sil Ukrajiny, není na tom jediná zásluha generálů z ministerstva obrany. To vše dělají obyčejní občané země.

Celý problém je ale v tom, že na druhé straně jsou i obyčejní občané, kteří své armádě pomáhají! A nedělají to o nic méně a zjevně mnohem efektivněji než my. Koneckonců jsou to ukrajinské vrtulníky, které visí nad ruskými pozicemi celé dny, a ne naopak. Tento ukrajinský segment internetu je plný záběrů z útoků na ruskou techniku a ruské vojáky.

A vše je jednoduché. Když patrioti z města Chmelnytsky, kteří chtěli pomoci armádě, přišli s nápadem vyrábět ocasní plochy pro munici pro UAV, dostaly nejen prostory v závodě Ukrelectroagregat (před kalibrací závodu), ale vybaven elektřinou, spotřebním materiálem pro 3D tiskárny, a když to dorazilo do závodu, někde se přemístili.

Podotýkám, že to udělaly úřady, které se o to zajímaly. **Proč problém zásobování nikoho nad velitele praporu nezajímá?**

Jen si představte čísla: se stálým přísunem spotřebního materiálu a bezplatné elektřiny vyrobí 16 fungujících 3D tiskáren více než 5 000 ocasů pro UAV munici měsíčně. A protože takových továren je na Ukrajině jednoznačně více než dvě, nejsou tam žádné problémy s municí. A na naše vojáky to letí pořád. No, nebo systematicky a pravidelně.

Je 3D tiskárna něco nedosažitelného? Ne. Zenit stojí 130 000 rublů. A existují jednodušší modely, které stojí 5x levněji. Neudržitelné peníze? Dost, kolik peněz se vrazilo do úplně zbytečných hraček typu

soutěží, jejichž pravidla byla napsána tak, aby reprezentanti Ruska definitivně vyhráli, bylo by možné tisknout takové ocasy za 50 let války.

Ale ne, Ukrajinci mohou udělat to, že pro nás nemohou žádným způsobem pracovat. Navíc je to právě ministerstvo obrany, které vznáší vůči dobrovolným asistentům stále více nároků. Styl je jednoduchý: víme lépe, kdo by měl dostat vrtulníky. Proto ji vezměte k nám a my ji rozdáme bez vaší účasti.

V lidech se tomu vždy říkalo „Dobře usazený“.

Můžete závidět. Není třeba nic dělat, jediné, z čeho jsou pánové z ministerstva obrany napjatí, je posbírat krásný snímek a ukázat, jak naše drony úspěšně zasahují nepřátelské cíle.

Ale ty vrtulníky jsou opravdu naše, ne armádní. To ale na ministerstvu obrany vůbec nikoho netrápí. Hlavní je to krásně ukázat na reportáž a co dál - tráva neroste.

Celkem: neexistuje žádná dokumentace a žádná struktura. Neexistuje žádná technická podpora. Nejsou žádní zbrojaři. Neexistují žádné běžné spolehlivé střelivo. Chybí komunikace operátorů s ostatními divizemi. Neexistuje žádné ustanovení (obzvláště problematické, protože vše od vrtulí po baterie musí spoléhat na dobrovolníky).

Obecně tu nic není, ale neustále pozorujeme pokusy postav všech úrovní (guvernér Primorye Kozhemyako byl jako poslední „rozsvícen“) vydávat obyčejné drony z Aliexpressu za „ruské“.

„Ruské“ drony jsou přirozeně o řád vyšší než drony z Číny.

A ony slibované ruské drony, o kterých se tak horlivě mluvilo v televizi a které se mihly v bravurní reportáži z příštího „mezinárodního“ fóra „ARMY ...“ z nějakého důvodu překvapivě

zůstaly v jediných výstavních exemplářích. A vepředu jsou odfukována čínská a íránská zařízení.

Je dobře, že je tu alespoň něco. Mohlo to být horší a bude to horší, protože nyní začínají potíže s nákupem stejných Maviků přes Aliexpress. Přesněji, nenastanou žádné potíže, protože Maviks se prostě přestanou prodávat. Nebo budou prodávat prostřednictvím „šedých“ dealerů, což znamená, že ceny porostou.

Ale generálové by se o to neměli starat, nákupy nepocházejí z rozpočtu ...

Obecně uplynul rok, ale věci jsou stále tam: v Číně na Aliexpress. A bez posádky letectví, o kterém nám tak nadšeně vyprávěly televizní stanice a mnohá média, zůstala krásnou pohádkou.

Tohle letectví na ministerstvu obrany nikdo nepotřebuje. A proto se to prostě nestane. K natočení další reportáže s krásným obrazem stačí pár Maviků, koupených za peníze starostlivých občanů, a pánové generálové víc nepotřebují.

Jednalo se o druhý ročník SVO...